

บทที่ ๑

เมื่อคืนมีเหตุฆาตกรรมสองศพที่ถนนดาลิงตัน
สภาพศพในบ้านที่ตำรวจนำกำลังไปตรวจตามที่ได้รับแจ้งนั้น...
สยดสยองชวนขนหัวลุก

"...ดูจากกะโหลกศีรษะและเศษเนื้อที่ยังมีเหลือห้อยต่อแต่ง
บนต้นสนซึ่งเตรียมจะมาเป็นต้นคริสต์มาสในเดือนธันวาคมหน้าบ้าน...
กับกระดูกแขนขาที่เกลี้ยกลาไสสะอาด รวมทั้งปากคำให้การของ
พยานเป็นเพื่อนบ้านแถบนี้ที่ยืนยันว่าเคยเห็นสองคนนี้เข้าออกนอกใน
บ้านนี้เป็นประจำ...ทำให้สันนิษฐานได้ว่าเป็นหญิงหนึ่ง ชายหนึ่ง ผู้ชาย
คือเจ้าของร้านขนมปัง ส่วนผู้หญิงคือ...อะ อ้าว ผู้หมวด..."

ตำรวจในชุดเครื่องแบบสีน้ำเงินเข้มสวมหมวกทรงสูงมีเชือกรัด
ใต้คางเงยหน้าขึ้นจากรายงานที่กำลังร้ายยาวปาวๆ เมื่อสัมผัสได้ว่า
ชายหนุ่มที่เคยยืนอยู่เบื้องหน้าผลุนผลันหายวับไปจากระยะสายตา
ครั้งแล้ว...จำตำรวจวัยกลางคนไว้หนวดเขี้ยวก็พบว่าตำรวจนักสืบที่
เพิ่งจบหลักสูตรมาหมาดๆ วิ่งไปโก่งคออาเจียนอยู่ตรงโคนต้นไม้
ภายในบริเวณบ้านที่เกิดเหตุห่างไปราวสามเมตร

ฝูงชนที่ยืนชะเง้อชะเง้อคอดูแบ่งเป็นสองกลุ่มคือคนมีภูมิคุ้มกันกับเรื่องนี้แล้ว เพราะหลังมีฆาตกรต่อเนื่องแจ๊ค เดอะ ริปเปอร์กำเนิดขึ้น พวก 'ฆาตกรรมเลียนแบบ' ก็ไหลออกมาเรื่อยๆ จนกรุงลอนดอนในตอนนี้มีศพฆราวาสของขวัญไหลมาให้เห็นอย่างน้อยเดือนละหนึ่งครั้งกับพวกที่ไม่คุ้ม

กลุ่มแรกพอเห็นนายตำรวจนักสืบสวมสูทผูกไท 'แย' กว่าตัวเองก็หัวเราะคิกๆ อย่างขบขัน แต่กลุ่มหลังร่วมวงผสมโรงวิ่งออกจากจุดเกิดเหตุไปโก่งคอกาเจียนในบ้านของตัวเอง

"นี่ก็แล้วว่าศพแรกต้องอ้วก" จ่าตำรวจหมวดเขียวที่กล่าวรายงานเมื่อครู่สายห้วยยิ้มเหน้อย ก่อนหันไปทางเพื่อนร่วมงานอีกคนที่อายุน้อยกว่าตนราวห้าปี "โอเค งั้นใครช่วยไปดูผู้หมวดปีเตอร์สันแห่ง CID* ทีลี"

ช่วงนี้สุภาพบุรุษและสุภาพสตรีในกรุงลอนดอนแทบไม่กล้าเดินถนนตอนกลางคืนเพื่อนำตัวเองไปเป็นเหยื่อบรรดาฆาตกรโรคจิต

"ฉันไม่ว่าง ต้องรีบถ่ายรูปให้เสร็จ ไม่อย่างนั้นหิมะละลายพาเอารอยเลือดไปหมดจะยุ่ง แต่ว่ากี่ว่าเถอะ...ถ้าฉันจบใหม่ๆ แล้วมาเจอศพแรกของการปฏิบัติงานจริงในชีวิตเป็นเศษเนื้อกับกระดูกที่เละทะอย่างกับโดนสัตว์ทะเลกินแล้วไปห้อยต่อแต่งอยู่บนต้นสนแทนเครื่องประดับคริสต์มาส ฉันคงอ้วกเหมือนกัน เมดิสันพกยาดมมาหรือเปล่า"

คู่สนทนาของจ่าหมวดเขียวโยนเรื่องไปทางเพื่อนอีกคนหนึ่ง เพราะเขากำลังตั้งอกตั้งใจถ่ายรูปที่เกิดเหตุด้วยกล้องรุ่นใหม่แบบใช้ฟิล์มที่บริษัทแห่งหนึ่งพัฒนาขึ้น

"ฉันไม่ได้เอามา...แต่เดี่ยวลิลเบิร์ต เวสต์ตันพี่เลี้ยงเขามา คงจะ

* กรมตำรวจอังกฤษ Scotland Yard ก่อตั้งในปี ค.ศ. 1829 และมีการจัดตั้งหน่วยสืบสวนซึ่งเรียกว่าเป็นหน่วยย่อยในกรมเมื่อปี ค.ศ. 1878 เรียกว่า CID (Criminal Investigations Department)

รอบคอบพอจะพกยามมาให้ด้วยหรือ..."

ตำรวจชื่อเมดิสันตอบเพื่อนโดยยังไม่ละสายตาจากเศษเนื้อกับรอยเลือดบนหิมะที่เริ่มละลายหลังดวงอาทิตย์ฉายแสงลงต้องจุดเกิดเหตุมาได้สักครู่ ประกอบกับชาวบ้านที่เข้ามาล้อมล่อมทำให้อุณหภูมิรอบๆ สูงขึ้น พวกเขาจึงไม่อยากเสียเวลาไปดูผู้หมวดหนุ่มแห่งหน่วย CID

หลังโยนเรื่องไปให้คนที่ยังมาไม่ถึงอย่างสงๆ ขาดคำ...ผู้ที่พวกเขากล่าวถึงก็ก้าวเข้ามาในบริเวณสถานที่เกิดเหตุพร้อมปฏิเสธรถลั้วหัวเราะ

"แยจ้ง...พอดีผมไม่รอบคอบ ลืมยามมาให้เพื่อนร่วมงานคนใหม่ เสียแล้วละครับ"

แดดอ่อนยามเช้าตรู่ที่เพิ่งลอดม่านเมฆหนาที่บของฤดูหนาวตกลงต้องไปหน้าและเรือนกายสูงใหญ่ของผู้มาใหม่ เขาเป็นชายหนุ่มอายุราวสามสิบต้นๆ ผมสีน้ำตาลเข้มเกือบดำ หน้าตาหล่อเหลาคมคาย... คิ้วเข้ม ดวงตาสีเทา จมูกโด่งเป็นสัน และปากบางอมเลือดอมผาดเข้ารูปปรับกันทุกส่วนลัดราวรูปปั้นเทวดาใหญ่มีคาเอล

วิลเบิร์ต เวสต์ตันก้มหน้าและยิ้มน้อยๆ ให้บรรดาขามุงขณะขอแทรกร่างกายสูงใหญ่โดดเด่นของตนเข้ามาในจุดเกิดเหตุ ส่งผลให้เสียงพูดคุยซุบซิบของสาว ๆ ที่อยู่รอบบริเวณเอ็ดอิ่งเหตุจากปากกันชั่ววินาทีดูสุภาพบุรุษในชุดสูทสีเทาเข้มผูกผ้าพันคอสีดำนุ่มที่เพิ่งปรากฏตัว

สำหรับตำรวจในลอนดอนแล้ว...ปฏิกิริยาของสาว ๆ ที่มีต่อชายหนุ่มผู้นี้ไม่ใช่ของแปลกตาเลย เนื่องจากวิลเบิร์ต เวสต์ตันเป็นอะไรที่คล้ายๆ กับ 'สัญลักษณ์นาไซค์' ของกรมตำรวจ

เขาเป็นบุตรชายคนเล็กในจำนวนสองคนของตระกูลซึ่งสืบเชื้อสายมาจากขุนนางท่านหนึ่ง...นับได้ว่าเป็นชนชั้นสูงที่มาทำงานเป็นตำรวจนักสืบรุ่นแรกเลยก็ว่าได้ เพราะตำรวจนักสืบแห่งสกอตแลนด์นยาร์ดไม่ใช่หน่วยงานที่จะใช้เส้นสายเพื่อให้ตัวเองแทรกเข้ามาทำงานได้ง่ายๆ

เนื่องจากมันเป็นงานที่ต้องทำจริงไม่ใช่ทำแค่ว่าปาก

ตลอดระยะเวลาที่วิลเบิร์ต เวสต์ตันทำงานอยู่ในกรม เขาแสดงให้เห็นคนอื่น ๆ เห็นแล้วว่า 'มิกกิน' สามารถสะสางงานได้เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์... ยกเว้นคดีล่าสุด และตำรวจคนอื่นก็คิดว่าก๊นของเขาคงโตเกินไป เพราะวิลเบิร์ต เวสต์ตันฉลาดเฉลียว... เขียว... สามารถอาศัยตำแหน่งหาเงินเข้ากระเป๋าได้เป็นกอบเป็นกำโดยที่พวกผู้ใหญ่ไม่คิดจะตรวจสอบ

แน่นอน...ว่ามันเป็นเพราะเขาคือ 'วิลเบิร์ต เวสต์ตัน'

คนนอกไม่ระแคะระคายหรือกว่าได้หน้าจากสุภาพบุรุษในวงสังคมนี้คือ 'เทพบุตรซาตาน' ตำรวจหลายคนโดยเฉพาะตำรวจดี ๆ ที่พอจะรู้ดีที่ลึกลับบางอย่างต้องทนมองชายคนหนึ่งในฐานะสัญลักษณ์นำโชคของกรมโดยไม่มีปัญหาทำอะไร

วิลเบิร์ต เวสต์ตันมาแล้ว... นำแปลกที่วันนั้นนักสืบหนุ่มมาสายนิดหน่อย มีหน้าซำยังมาในมาดที่แปลกตาเล็กน้อย เนื่องจากเพราะตามปกติเขาจะเรียบร้อยจากหัวจรดเท้า หัวผมเรียบแปล้ไม่มีให้เส้นไหนกระดิกผิดทรง แต่... สุธสามชั้นของเขาออกจะติดกระดุมไม่ครบเนกไทที่ผูกอยู่ดูจะพู่ๆ เหมือนผ้าพันคอสำหรับออกงานกลางคืนมากกว่าแบบเรียบๆ ที่เหมาะกับชุดทำงานตอนกลางวัน มีหน้าซำผมที่เคยเรียบแปล้ยังยาวคลุมต้นคอเป็นรากไทร ทั้งยังปล่อยให้เคลียหน้าผากและดวงตาเสียหลายปอย

ไม่เพียงเท่านั้น... วิลเบิร์ต เวสต์ตันยังยิ้มกับคนอื่นอย่างน่าเอ็นดูแทนที่จะยิ้มแบบใส่หน้ากากลังคม คือยิ้มเฉพาะที่ปากแต่เหนยน้ำตาลีเทาแซ่แข็งนิ่ง และจะยิ้มดี ๆ ให้กับผู้มีศักดิ์และฐานะนดรเสมอหรือมากกว่าเท่านั้นด้วย

"มิสเตอร์เวสต์ตัน..."

"ครับ?" ชายหนุ่มถามกลับยิ้มๆ จนจำตำรวจหนวดเขี้ยวรู้สึกแปลกๆ ทว่า... เขาไม่มีเวลาให้ความสนใจกับรายละเอียดพรรณคนนั้นมาก

จึงวกเข้าเรื่องงานทันที

"อ่า...เอาเถอะ คือตอนนี้ปัญหาที่เราเจอเมื่อพบศพคือเราสันนิษฐานไปแล้วว่าศพที่เหลือเพียงซากนี่คืออลัน แมกซิม เจ้าของร้านขนมปังตรงหัวมุมถนนนี่เอง กับอีกคน...เป็นผู้หญิง มีกระเป๋าต๋างค์ตกอยู่ใกล้ตัวบอกว่า...แอนนาเบล ร็อกเก็ต"

"จริงเหรอ...เอ่อ..." วิลเบิร์ตลากเสียงลงเล อีกฝ่ายจึงอนุญาตให้เรียกชื่อได้เลย แสดงให้เห็นว่าเคยทำความรู้จักกันมาก่อนแล้ว แต่มีเหตุบางอย่างที่ทำให้ไม่สามารถวิสาสะ

"เรียกพอล รุทก็ได้คุณเวสต์ตัน ชื่อผมเรียกง่ายและผมไม่คิดจะใช้อภิสิทธิ์การเป็นเพื่อนกับคนที่คุณก็รู้ว่าผมหมายถึงใคร"

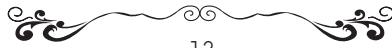
สาบานได้ว่าวิลเบิร์ตไม่รู้หรือกว่าพอล รุทหมายถึงใคร แต่เวลานี้การเอออออกไปก่อนจะดีที่สุด

"โอเค แล้วคุณแน่ใจได้ยังไงครับ พอล"

"ด้านแอนนาเบล ร็อกเก็ต เราจะตรวจสอบตามหลักฐานที่เจอในที่เกิดเหตุอีกครั้ง แต่ทางด้านอลัน มีชาวบ้านคนหนึ่ง...คนนั้น"

พอลใช้มือที่ถือดินสอชี้ไปที่หญิงวัยกลางคนผู้หนึ่งซึ่งกำลังลงลายมือชื่อในใบคำให้การกับเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ไม่ไกลจากต้นไม้ที่นักสืบหนุ่มอีกคนนั่งหมดแรงหลังอาเจียนเอามือเข้าออกจากท้องจนหมด

"แกบอกว่าคุ้นเคยกับเจ้าของร้านขนมปังพอสมควรเพราะมีสเตอร์แมกซิมเป็นชายหนุ่มที่เอื้อเฟื้อ มักจะให้ขนมปังกับเด็กๆ และคนแก่โดยไม่คิดเงิน จำได้ว่าผู้ตายเพิ่งบ่นว่าปวดฟันกรามซี่แรก ฟันผุ กำลังจะไปหาหมอที่โรงพยาบาล และผู้ตายใส่แหวนนิ้วนางข้างซ้ายอย่างคนที่แต่งงานแล้ว แต่ไม่มีภรรยาของเขาขณะมีชีวิตอยู่...และพอเราตรวจกะโหลกศีรษะหนึ่งในสองศพ...มีคนหนึ่งเป็นผู้ชายที่สวมแหวนไว้ตรงนิ้วนางและฟันผุที่ฟันกรามซี่แรก"

"โชคดีนะที่เนื้อตรงนี้มันน้อย ตัวอะไรสักอย่างที่กินเขาซีเกียจ ทะแหวนเลยยังมีติดนิ้วไม่ให้อารมณ์ดีเดือดร้อนมาก" วิลเบิร์ต เวสต์ตัน เสนอความเห็นยิ้มๆ คล้ายการพูดเรื่องใครสักคนโดนอะไรสักอย่าง กัดกินเป็นเรื่องธรรมดา

จำตำรวจหมวดเชี่ยวชาญร่วมกับวิลเบิร์ต เวสต์ตันมาหลายครั้งแล้ว เพราะระยะหลังลอนดอนมีแต่ฆาตกรรมอำพราง ไม่ก็ฆาตกรรมปริศนาที่ต้องพึ่งตำรวจนักสืบ แต่วิลเบิร์ต เวสต์ตันในความทรงจำของพอลไม่เคยเสนอความคิดเห็นเล่นๆ บุคลิกปกติของหนุ่มผู้มาจกตระกูลสูงผู้หนึ่ง... ใช้ความคิดอย่างเงียบๆ ก่อนจะมีแนวทางเด็ดๆ หรือวิธีสาวไปถึงตัวฆาตกรรมบอกกล่าวกันอย่างสงวนถ้อยคำ ที่สำคัญคือไม่เคยเรียกชื่อเพื่อนร่วมงานอย่างสนิทสนม

ต่างกับวันนี้พิลึก...

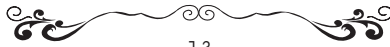
"ผมไม่มีความเห็นเรื่องนั้นหรอกนักสืบเวสต์ตัน นิ้วคนมันจะเนื้อน้อยหรือไม่ร้อย..."

"แบบฮันเซลกับเกรเทลไง แม่กดจับเกรเทลขังไว้เพื่อจะรอให้อ้วนท้วนจ้ำม่ำกว่าตอนที่เจออีกหน่อย ก็ใช้วิธีจับนิ้วดูว่ามีเนื้อมีหนังมากขึ้นหรือยัง ไม่อย่างนั้นเนื้อนิ้วจะไม่ค่อยอร่อย"

"ถ้าอย่างนั้น...เราก็นิษฐานว่าคนหนึ่งน่าจะเป็นเจ้าของร้านขนมปัง อีกคนคือแอนนาเบล ร็อกเก็ต สายสืบของคุณ คุณเวสต์ตัน"

จำพอลลอบถอนหายใจก่อนเงยหน้าขึ้นสบตาวิลเบิร์ต แวบหนึ่ง... เขาว่าเขาเห็นประกายเย็นเยียบแฝงความอำมหิตวับขึ้นในดวงตาสีเทาของนักสืบหนุ่ม... ทำเอาสะท่อนสะท้านไปทุกอณู ขนอ่อนทั่วตัวลุกกรูเกรียว ก่อนที่มันจะอันตรายกันไปในเวลาอันรวดเร็ว

"ศพผู้หญิงนั้นเป็นแอนนาเบลไม่ผิดหรอก..." วิลเบิร์ตเอ่ยเสียงเรียบเหมินมองไปทางอื่น หากไม่คิดจะเก็บแววดตาแสดงความรู้สึกอย่างบุคคลที่พึงมีต่อเพื่อนร่วมอาชีพคือเสียชีวิต...เสียใจ "พวกคุณคงยังไม่ทราบ

สินะว่าเมื่อคืนเรากำลังจะจับกุมแอนนาเบลข้อหาฆ่าคนตายสองคน"

"อะไรนะ" พอลอุทานเสียงดังพอสมควร และเสียงของเขาก็ถึงความสนใจของตำรวจอีกนายหนึ่งที่อยู่ใกล้ที่สุดให้หันมาเงี่ยหูฟัง

วิลเบิร์ตหันไปมองเพื่อนร่วมงานผู้นั้นแล้วยิ้มอ่อนๆ ให้ ก่อนจะสรุปเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนให้พอล รุชเข้าใจอย่างสั้นๆ

"อีกหน่อยก็ต้องรู้รายละเอียดกันอยู่ดี ถ้าอย่างนั้นผมเล่าคร่าวๆ แล้วกันว่าแอนนาเบลซึ่งเป็น...หญิงงามเมืองที่ผันตัวเองมาเป็นนักข่าวพิเศษให้หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง ได้ใช้วิธีการของตัวเองแทรกซึมเข้าไปทำความสนิทสนมกับแหล่งข่าวที่จะทำให้เธอได้ข่าวฆาตกรรมคดีหนึ่ง โดยที่เธอเองก็ขายข่าวให้นายตำรวจที่รับผิดชอบคดี แต่เมื่อครึ่งปีก่อน แอนนาเบลเปลี่ยนใจไปรับเงินจากพวกมิจจาซีฟ เมื่อได้เงินก็จะช่วยให้ข่าวบิดเบือนแก่ทางตำรวจ กระทั่งเรื่องแดง เท่ากับเธอเป็นหนึ่งในแก๊งมิจจาซีฟ นักสืบสองคนที่ตามไปจับโดนเธอยิ่งเสียชีวิตและเธอหลบหนีไปก่อนที่จะเราจะพบเธอ...ที่นี่"

พอล รุชขมวดคิ้วจนหน้ายู่...หันไปมองเศษซากที่กองอยู่ตรงโคนต้นสน

แม้ตอนนี้มันจะได้รับการคลุมด้วยผ้าขาวอย่างดี แต่ภาพตอนที่เขามาพบศพพร้อมเพื่อนๆ ยังคงติดตา

ไม่ใช่ว่าไม่เชื่อเรื่องที่แอนนาเบลทำผิด แต่พอลเกรงว่าเรื่องรับเงินจากพวกมิจจาซีฟแล้วช่วยพวกมันปิดบังข้อมูลน่าจะเกี่ยวกับวิลเบิร์ต เวสต์ตันด้วย เพราะเขาได้ยินข่าวแว่วๆ มานานแล้วว่าชายหนุ่มผู้นี้มีสายสัมพันธ์กับพวกกลุ่มอาชญากรบางกลุ่ม เพียงแต่ไม่มีใครยืนยันได้สักคนว่ามันคือความจริง เพราะฉะนั้นหากเรื่องเริ่มต้นที่แอนนาเบล ร็อกเก็ตหักหลังใครสักคน ก็น่าจะเป็นวิลเบิร์ต เวสต์ตัน

แต่...เขาวัววิลเบิร์ต เวสต์ตันคงไม่แค่นั่นต้องกินเธอ

"เอาเถอะ" พอล รุชตอบทสนทนาอีกครั้งด้วยคำพูดติดปาก

"ศพผู้หญิงอาจจะเป็นแอนนาเบล ร็อกเก็ต...ผมจะเขียนในรายงานว่า
อย่างนั้น"

"เป็นเธอแน่แหละพอล"

"คุณแน่ใจได้ยังไงว่าเป็นแอนนาเบล ร็อกเก็ต เพื่อนร่วมงานของ
คุณ คุณเวสต์ตัน" จำตำรวจหมวดเขียวเริ่มทำหน้าที่ขังใส่วิลเบิร์ต เวสต์ตัน

สัญญาตัญญาตบารวจบอกเขานักสืบหนุ่มผู้นี้มีอะไรแปลก
เปลี่ยนไป เริ่มจากปรากฏตัวในลักษณะบุคลิกไม่ชินตาผู้เคยพบเห็น
ตามด้วยท่าเหมือนแน่ใจว่าศพที่ต้องรอชันสูตรและสืบสวนอีกที่เป็นใคร
ทว่า...

เพียงแค่วิลเบิร์ต เวสต์ตันมองตอบด้วยดวงตานิ่งไม่มีร่องรอย
ของการพยายามปกปิดความจริงและยิ้มน้อยๆ มุมปาก พอล รู้สึก
รู้สึกว่าการรับมืออีกฝ่ายเป็นเรื่องยากไปเสียแล้ว

"ผมก็แค่แน่ใจนะพอล" นักสืบหนุ่มเอื่อยยิ้มๆ หลังพบว่าอีกฝ่าย
ไม่สามารถไล่ต้อนเขาได้ "แต่อย่าถามว่าทำไม เพราะถึงยังไงผมก็
ไม่มีปัญญาจะควักตับไตไส้พุงใครออกมากินเหมือนศพสองศพนั้นแน่
จริงไหม"

"ก็คงอย่างนั้นมั้ง..." พอลกำลังจะยกธงขาว แต่แล้ว...ตอนนั้น
มีก้อนกระดาดจากไหนไม่รู้ขว้างมาโดนวิลเบิร์ต เวสต์ตันที่แค้นขวา

พวกเขาหันไปทางต้นตอของวัตถุชิ้นนั้นเพื่อพบว่ามิหญิงชรา
ผิวหนังเหี่ยวเย่นจนน่าเชื่อว่าอายุเกือบร้อยปีคนหนึ่ง...นั่งอยู่บนรถเข็น
จ้องเขม็งมาทางชายหนุ่มร่างสูงด้วยดวงตาเป็นฝ้าขาวขุ่นมืดมัว

ครั้นแล้ว...ยายเฒ่าก็กระซอกใส่วิลเบิร์ตด้วยภาษาต่างชาติที่ไม่มี
ใคร ณ ที่นั้นเข้าใจ

"ย่า!" หลานสาวผู้ทำหน้าที่ดูแลและเข็นรถผู้เฒ่าถึงกับตกตะลึง
พริ้งเพริด เมื่อย่าของตนขว้างท่อขนมปังสำเร็จรูปที่เพิ่งไปซื้อมา
รับประทานเป็นอาหารเช้าใส่หน้ายตำรวจ เธออุทานเสียงหลงก่อนจะ

กัมหัวขอโทษขอโพยเขาเป็นการใหญ่ ตามด้วยรีบร้อนเซ็นรพหาย่า
ออกไปจากจุดเกิดเหตุฆาตกรรม

"เด็กคนนี่นี่เหลือเกิน..." พอล รุบบ่นพึมพำขณะก้มลงเก็บก้อน
กระดาศ "พาคคนแก่มากดูสถานที่เกิดเหตุฆาตกรรมได้ยังไง คนแก่แล้ว
ก็เลอะเลือนอย่างนี้ละคุณเวสตัน อย่าไปถือโทษโกรธแก่เลยนะ เมื่อ
ก่อนย่าผมก็เป็นอย่างนี้แหละ ไม่ได้ตั้งใจก็ปาข้าวของ ดินะที่อายุปุ่นนี้
แล้วยกได้แค่กระดาศห่อขนมปัง"

"ผมสบายดีพอล..." วิลเบิร์ตตอบพลางมองตามเงาหลังย่าหลาน
เมื่อครู่จนเลี้ยวกลับไปตรงหัวมุมอาคาร...ไม่ได้สนใจคู่สนทนานัก
ด้วยว่าตอนนี้เขามัวแต่นึกถึงคำพูดในภาษายุโรปโบราณของยายเฒ่า
ผู้นั้นและรู้สึก...

สะใจ

'แก่นั่นแหละกินเขา ใ้ผีดิบ!'

บทที่ 2

กว่างานตรวจสอบที่เกิดเหตุจะแล้วเสร็จ... ใช้เวลาสามชั่วโมงเศษ วิลเบิร์ต เวสต์ตันยกหน้าที่นำรายงานกลับกองบัญชาการให้นักสืบใหม่แล้วขอตัวกลับเลยโดยอ้างว่ามีธุระเกี่ยวกับงานต้องไปทำอีกที่หนึ่ง อากาศยามสายเริ่มอุ่นขึ้น แต่หิมะที่ละลายเพราะแสงแดดทำให้ถนนแฉะแฉะ มีน้ำขังเป็นหย่อมๆ หากเดินริมถนนที่มีรถม้าวิ่งผ่านเรื่อยๆ จะเสี่ยงต่อการโดนน้ำสาดเปียก ผู้คนที่มีธุระต้องสัญจรผ่านแถวนี้จึงมักจะเลี่ยงการเดินริมถนน เปลี่ยนเป็นเข้าไปเดินในสวนสาธารณะที่ซึ่งไม่มีรถม้าคันใดได้รับอนุญาตให้เข้ามาวิ่งสร้างความรำคาญให้ผู้คน

วิลเบิร์ตต้องตัดผ่านสวนสาธารณะแห่งนี้ก่อนมุ่งหน้ากลับที่พัก ใกล้กรมตำรวจ แต่เช้าวันที่กรุงลอนดอนเริ่มมีแสงแดดหลังจากหนาวและมีหิมะโปรยเบาๆ ติดต่อกันมาเป็นเวลาเจ็ดวันจนผู้คนออกมาเดินเล่นรับแสงอาทิตย์อบอุ่นในสวนสาธารณะมากเป็นพิเศษ ทำให้เขาอยากเดินอยู่ท่ามกลางผู้คนอีกนิด เพื่อเยาะเย้ยที่ไม่มีใครสังเกตหรือล่วงรู้ว่ามิสซิงแปลกปลอมใช้ชีวิตปะปนอยู่กับพวกเขา